

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

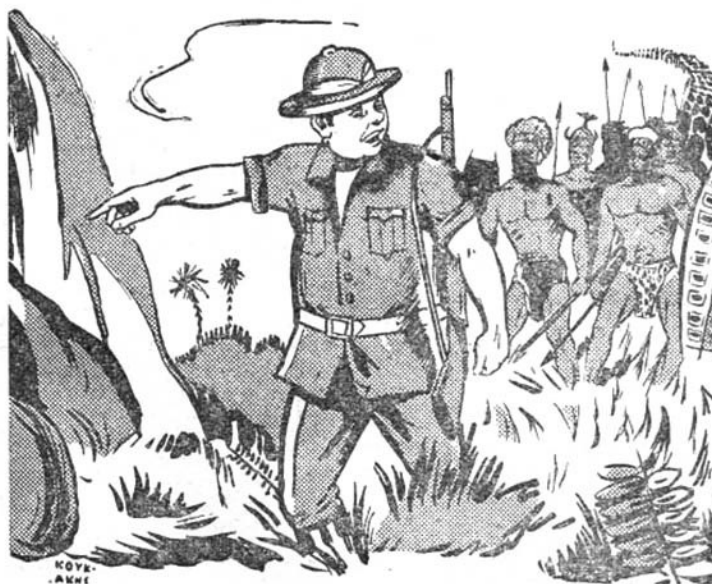
ΑΡ.
45

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Αμέτρητοι άγριοι ιθαγενείς μ’ έπικεφαλή τον χοντρό λευκό άνθρωπο. έρχονται να πολιορκήσουν τὸ βουνό του Γκαούρ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΟΥΡ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Μέσα στο κακό και τον χαλασμό που γίνεται ή Ταταμπου φωνάζει στο νάνο:

—“Έ, Ποκοπίκοοο! Τί ξάπλωσες εκεί σαν Μαχαραγιάς. Σήκω νά βοηθήσης!.. Γιατί δέν κυλάς κ’ έσύ καμιά πέτρα; Γιατί δέν χτυπάς

τούς μαύρους;

‘Ατάραχος ό νάνος και χωρίς νά κουνηθῇ από τῇ θέσει του, τῆς αποκρίνεται:

—Κάνε ύπομονή, κυρά Λουκούμω μου! Δέν έχω θυμώσει ακόμα... “Αμα θυμώσω,

κλάφτους Χαραλάμπη!...

.....
 'Αλλά καλύτερα νά πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Εἶναι χαράματα.

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο κοιμούνται ἀκόμα βαθειά...

Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή ξυπνοῦν ἀπτότομα καὶ ξαφνιασμένοι...

Πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ σκύβουν ἀνήσυχοι πάνω ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ βράχια τῆς κορφῆς.

Καὶ νὰ τί βλέπουν:

Μιὰ ἀμέτρητη στρατιά ἀπὸ ἀραπάδες σκαρφαλώνουν, οὐρλιάζοντας ἄγρια, πάνω στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τους.

— Μᾶς κάνουν ἐπίθεσι! μурμουρίζει ψύχραιμος ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας. Εἶναι ἡ φυλὴ τῶν φοθερῶν «Γκαγκούρ»! Πρέπει νὰ τοὺς χτυπήσουμε ἀμέσως...

— Καὶ βέβαια! κάνει ἀποφασιστικά ἡ Ταταμπού. Ἀλλοιῶς σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βρισκόμαστε στὰ χέρια τους..

Ἀμέσως, μ' ἓνα πῆδημα, μπαίνει στὴ σπηλιά. Ἀρπάζει τὸ τόξο καὶ τὶς σαίτες τῆς.

Τέλος, ξαναθαίνει ἔξω κι ἀρχίζει νὰ τὸ τεντώνη. Νὰ χτυπήσῃ τοὺς μαύρους ἐπιδρομεῖς...

Τὰ φαρμακερὰ βέλη τῆς φαρέτρας τῆς, σχίζουν τὸν ἄερα, πρὸς τὰ κάτω, σφυρίζοντας δαιμονισμένα. Κ' ἔνα- ἔνα καρφώνονται στὶς μαύ-

ρες σάρκες τῶν μανιασμένων καννίβαλων.

Ὁ Γκαούρ κάνει κάτι ἄλλο πολὺ καλύτερο καὶ πιὸ ἀποδοτικό: Μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι πού διαθέτει, σηκώνει τεράστιες πέτρες, ἀπὸ αὐτὲς πού βρίσκονται στὴν κορφή. Καὶ τὶς γκρεμίζει στὸ τρομακτικό βάραθρο πού χάσκει κάτω... Ἐκείνες κατακυλᾶνε, παρασύροντας καὶ ἄλλες στὴν πτώσι τους, πρὸς τοὺς μαύρους «Γκαγκούρ» πού ἀνεβαίνουν.

Καὶ σκορπίζουν τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν ἀφανισμό στοὺς λυσασμένους ἀντίπαλους.

Ὅμως οἱ ἐπιδρομεῖς εἶναι ἀμέτρητοι! Ὅσους κι' ἂν κτυπήσῃ μὲ τὶς σαίτες τῆς ἡ Ταταμπού, καὶ ὅσους ἂν γκρεμοτσακίσῃ ὁ Γκαούρ μὲ τοὺς βράχους πού κατακυλάει ἀπὸ πάνω, δὲν καταφέρνουν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσουν. Καὶ οἱ μανιασμένοι καννίβαλοι συνεχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν, ἀνεβαίνοντας πρὸς τὴν κορφὴ τοῦ περήφανου πέτρινου βουνοῦ.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο δὲν παίρνει μέρος σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ μάχη πού γίνεται. Σημασία δὲν δίνει στὸν κίνδυνο θανάτου πού τοὺς ἀπειλεῖ.

Ἐχεὶ ξαπλώσει μακάρια σ' ἓνα ἀκρινὸ βραχάκι, τῆς κορφῆς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπη κάτω. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθεῖ τὸ κακὸ πού γίνεται.

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Ἐ, ρε πλάξ τῆς πλακὸς

πού θά σπάσω πάλι!...

Καί ἡ Ταταμπού τὸν μαλ-
λώνει ἄγρια, ὅπως ἀκούσαμε
στὴν ἀρχή:

—“Ε, Ποκοπίκοσο!.. Τί ξά-
πλωσες ἐκεῖ σάν Μαχαραγι-
ᾶς; Σήκω νὰ βοηθήσης!...
Γιατί δὲν κυλάς κ' ἐσὺ καμ-
μιὰ πέτρα; Γιατί δὲν χτυπᾶς
τοὺς μαύρους;

Ἀτάραχος ὁ νᾶνος τῆς φώ-
ναξε νὰ κάνῃ ὑπομονή γιατί
δὲν εἶχε... θυμώσει ἀκόμα.

Καί πρόσθεσε σοβαρά -
σοβαρά:

—Τί φταίω τοῦ λόγου μου;
Πέσ' τους νὰ μέ... βρίζουνε
νὰ θυμώσω! Καί τότες κλά-
φτους Χαράλαμπε καί ζωή
στά καταικομούλαρά τους!...

—«ΑΜΑΝ, ΨΥΧΑΡΕΣ
ΠΟΥ Θ' ΑΝΑΠΑΨΩ!»

Ὁ τρομακτικὸς κι ἄνισος
ἀγώνας συνεχίζεται.

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» ξεδεύει, σιγά -
σιγά, ὅλες τὶς σαίτες... Καί
πετάει τὸ ἄχρηστο πιά τόξο

Ξεφνικὰ μιὰ τρομακτικὴ ἐισοδὸς συντρεᾶζει γῆ καί οὐ-
ρηνό. Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς ποὺ σκαφελάνουν στὸ βουνό,
τινάζονται στὸν ἄερα!

της πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ἀμέσως —μαζί με τὸν ἀτρόμητο σύντροφό της— ἀρχίζει νὰ σπρώχνει κι αὐτὴ μεγάλες πέτρες καὶ μικρὰ βράχια. Νὰ τὰ γκρεμίσῃ πρὸς τοὺς φοβεροὺς ἀραπάδες τῆς φυλῆς Γκαγκούρ πού σκαρφαλώνουν ἀκράτητοι πρὸς τὴν κορφή.

Τὸ κακὸ πού γίνεται εἶναι ἀφάνταστο!...

Ὅμως οἱ μαῦροι ἐξακολουθοῦν ν' ἀνεβαίνουν!...

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει τώρα πρὸς τὰ κάτω ἀνήσυχος. Ἀντικρύζει τοὺς καννίβαλους πού σκαρφαλώνουν ἀσυγκράτητοι καὶ φωνάζει στὴν Ταταμπού:

—Ἐ, κυρὰ Λουκούμωωω!.. Ξέρεις τίποτις;

—Τί;

—Μοῦ φαίνεται, ἀδερφοῦλα μου, πὼς ἀρχίζω νά... θυμώνωωω!

Κι ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Ὕστερα, πηδώντας σὰν ψύλλος ἀπὸ τὴ βιάσι του, φθάνει στὸ πίσω μέρος τῆς πέτρινης σπηλιάς...

Ψάχνει ἀλαφιασμένος ἀνάμεσα στὰ βράχια. Βγάζει ἀπὸ κεῖ ἕνα μικρὸ ξυλένιο κασσονάκι...

Καὶ ξαναγυρίζει γρήγορα στὸ σημεῖο τῆς κορφῆς πού βρίσκονται ὁ Γκακούρ καὶ ἡ Ταταμπού. Ἐκεῖ πού σπρώχνουν καὶ κυλᾶνε τίς πέτρες πρὸς τοὺς ἀγριοὺς ἐπιδρομεῖς. Καὶ ξεφωνίζει πανηγυρικά:

—Βαστᾶτε με, μάγκες καὶ

θύμωσααα!... Ἐ, ρέ ψυχᾶρες πού θ' ἀναπάψω παλι!..

Ἀμέσως παρατάει τὸ κασσονάκι κάτω. Καὶ ξαναγυρίζοντας στὴ σπηλιά παίρνει δύο μεγάλες γυαλόπετρες.

Τέλος, ξαναγυρίζει κοντὰ στὸ κασσονάκι του καὶ τρίβει τὴ μιὰ γυαλόπετρα μετὰ τὴν ἄλλη...

Τὸ μικρὸ ξυλένιο κιβώτιο εἶναι γεμᾶτο τρομεροὺς δυναμίτες!...

.....

Κάποτε δύο λευκοὶ κακοῦργοι θέλησαν νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὴ σπηλιά τοῦ Γκακούρ..

Ὁ Ποκοπικό πρόλαβε τότε τὸ κακὸ μ' ἕναν ἀξιοθαύμαστο ἡρωισμό. Ἔτσι ἔσωσε τὸν μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴ συντρόφισσά του...

Ὅμως εἶχε τὴν πρόνοια —καλοῦ - κακοῦ— νὰ φυλάξῃ καὶ μερικὰ κασσονάκια δυναμίτες ἀπὸ τὰ λάφυρά του. Καὶ νὰ τὰ κρύψῃ κάπου ἀνάμεσα στὰ βράχια στὸ πίσω μέρος τῆς πέτρινης σπηλιάς.

Ἔτσι τώρα, μετὰ σπίθες ἀπὸ τίς γυαλόπερες, βάζει φωτιά στὸ κοινὸ φυτίλι τοῦ ξυλένιου κουτιοῦ... Καὶ τὸ πετάει ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀραπάδες πού σκαρφαλώνουν ξεφωνίζοντας μετὰ κέφι:

—Πίσω πολίτεεες!... Πίσω Γκαγκουράδες καὶ σᾶς ἔφαγαα!...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΕΥΚΟΣ

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς

καὶ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι φωτίζει τὴ θαμπὴν αὐγὴ. Σχε δὸν ταυτόχρονα κ' ἕνας τρομακτικὸς κρότος ἐκρήξεως συνταράζει τὰ πάντα.

Οἱ ἄγριοι πολεμιστὲς καννίβαλοι τῆς φυλῆς τῶν Γκαγκοῦρ παθαίνουν πανωλεθρία!

"Ἄλλοι διαλύονται! Καὶ τὰ μακάθρια κομμάτια τους τινάζονται στὸν ἄερα!... "Ἄλλοι ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ βράχια ποὺ βρίσκονται! Καὶ γκρεμοτασκίζονται στὸ ἄβυσσαλέο βάραθρο!... Καὶ ἄλλοι — ὅσοι βρέθηκαν σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἔκρηξι— κατεβαίνουν τρομοκρατημένοι καὶ κουτρουβαλῶντας τὰ βράχια γιὰ νὰ σώσουν τὰ βρωμερά τομάρια τους.

Ὁ Φοιβερός καὶ τρομερὸς θριαμβευτὴς Ποκοπικό, ξεφωνίζει τώρα πανηγυρικά, ψηλὰ ἀπὸ τὴν κορφή:

— Τρέμε κόσμε καὶ κοσμάκιαεε!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ "Αντρακλας ὁ δυσθεόρατος, ποὺ λένε!...

Καὶ σκαρώνει στὸ πὶ καὶ φὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του:

*«Ὕτὸν οὐρα, ὁ σὰς εἰναξα,
λέβεντες, σὰν μπᾶλλονια!
Καὶ τὴν ἀπ' τὴν τομάρια σας:
ἀλλᾶχτε... πορτελόγια!»*

Ἡ Ταταμποῦ — τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀναπάντεχη σωτηρίαν τους — ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της τὸν θαυματουργὸ νᾶνο καὶ τὸν γεμίζει φιλία:

— Μάτς - μούτς! Μάτς -

μούτς! Μάτς. Μπράβο Ποκοπικό! Μᾶς ξωσες!...

Ὁ «Δυσθεόρατος» "Αντρακλας» ἐνοχλιέται:

— Περικαλῶ, περικαλῶ!... Στὸ ἔχω πῆ τόσες βολές: Χειρονομίες μὲ τό... στόμα, δὲν θέλω.

Καὶ προσθέτει ἀγανακτισμένος:

— Ἀμάν πιά, μ' ἐσᾶς τίς γυναῖκες!... Θὰ μέ... καταιάσετε μὲ τὰ φιλιὰ σας!... Σαλιάγκος εἶμαι καὶ μὲ ρουφᾶτε ἔτσι;!

Ὁ Γκαοῦρ, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι κατατασκασιμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εὐχαριστήσῃ τὸν μικροσκοπικὸ σωτήρα τους.

Ἔτσι, ἀρπάζει κι αὐτὸς στὰ χέρια του τὸν Ποκοπικό καὶ τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο:

— Μπράβο! τοῦ κάνει μὲ θαυμασμό. Κι αὐτὴ τὴ φορὰ φάνηκες ἔξυπνος!

— Καί... νταῆς! προσθέτει μὲ τοῦτὲ ὁ νᾶνος.

— Νά! Καὶ γεναῖο παλικάρι! συμφωνεῖ χαμογελῶντας ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Καὶ νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ ξαποστάσῃ τὸ καταπονημένο του κορμὶ, ξαπλώνει στὸν πλατὺ καὶ λεῖο βράχο του. Ἐκεῖ ποὺ συνηθίζει νὰ πλαγιαίζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται τίς νύκτες.

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπικό τὸν πλησιάζουν. Κάθονται καὶ αὐτοὶ στὸν ἴδιο θράχο ποὺ ἔχει γεῖρει.

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» τὸν ρωτᾷ συλλογισμένη:

—Λοιπόν, Γκαούρ: Πώς σου φάνηκε αυτό το πρωινό γιουρoύσι; Γιατί άραγε οί καννί-βαλοι τής φυλής τών Γκαγκoύρ θέλησαν νά πατήσουν τήν κορφή μας;

—Η έκφρασι τοῦ γιγαντόσω-μου "Έλληνα δείχνει άπο-ρία :

—Ξέρω κ' έγώ;! Πολύ πα-ράξενο μοῦ φαίνεται, μουρ-μουρίζει... Όμως έσύ είδες τίποτα;

—Όχι!...

—Έκτός από τoύς άραπά-δες πού σκαρφάλωναν στά βράχια μας...

—Τί;

—Θαρρῶ πώς ξεχώρισα κ' έναν λευκό... Αὐτός είχε μείνει κάτω από τὸ βουνό... Δέν πῆρε μέρος στήν επιδρο-μή...

Ο Ποκοπίκο τoύς διακό-πτει άπότομα:

—Γουστάρετε, άδερφέ μου, νά σᾶς λύσω τοῦ λόγου μου τὸ έν λόγω μυστήριο;

—Ναί! Λέγε...

—Ξέρετε, τὸ λοιπόν, γιατί οί Γκαγκουρακαρέοι σκαρ-φαλώσανε στή βουναάρα μας;

—Γιατί;

Καί ὁ τρομερὸς νᾶνος γνω-ματεύει σοβαρά:

—Καθότι θέλανε νά πάρου-νε... καθαρὸν ἀήρ!

ΤΟ «ΔΡΑΜΑ» ΤΟΥ ΜΠΕΪ ΜΠΥ

Καί τώρα ἄς μεταφερθοῦ-με χρονικά πολλές ὥρες μπροστά: Ἀπὸ τήν αὐγή πού

βρισκόμαστε, στο σούρουπο τής προηγούμενης ἡμέρας!

.....
Ο Ταρζάν γυρίζει στή σπη-λιά του κατακοπος ἀπὸ ένα πολύωρο κυνήγι...

—Ἀπὸ τὸ πρῶτὶ τριγύριζε στήν άπέραντη Ζούγκλα ὡ-σπου νά καταφέρῃ νά κτυπή-σῃ ένα μεγαλόσωμο καί κα-καλοθρεμένο ζαρκάδι. Αὐτὸ ποῦχει φορτωθῇ στή ράχι του.

—Όμως, φθάνοντας μπροστά στὸ άνοιγμα τής σπηλιάς του ἀντικρύζει τὸν Μπέιμπυ καί τὴ Χουχού.

Φαίνονται καί οί δύο ἀνή-συχοι καί τρομαγμένοι.

—Τί συμβαίνει; τoύς ρω-τάει. Εἶναι ἐδῶ ἡ Τζέιν;

—Ο διάδοχος τοῦ θρόνου ξε-σπάει άπότομα σέ ἀγαρμπους λυγμούς. Κλαίει σάν ἀλάδω το μαγγανοπήγαδο!... Σάν τράμ τῶν Ἀθηνῶν πού παίρ-νει στροφή...

Οί λυγμοί τὸν ἐμποδίζουν ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

—Έτσι, ἀναλαμβάνει ἡ κον-τόχοντρη πυγμαία νά τοῦ ἐ-ξηγήσῃ :

— Καλὲ θά στά πῶ ὅλα, Ἀφέντη μου: μὲ τὸ σί καί μὲ τὸ νύγμα, πού λένε. Μὲ συγ-χωρεῖτε κιῶλας!

—Τί; Λέγε λοιπόν γρήγο-ρα! κάνει ἀνήσυχος ὁ "Ἀρ-χοντας τής Ζούγκλας.

—Η Χουχού θυμώνει:

— Καλὰ ντέ!... Δέν ἔχω φάει καί γλυστρίδα γιὰ νά στά πῶ... θροχηδόν! "Όχου πιά!...

— Λέγε! τής φωνάζει ἀγρια

‘Ο Μπέμπυ κλαίει άπαρηγόρητος :

— ‘Αχ, τ’ ήταν αυτό που παθα ! Πώς θα κοιμηθώ άπόψε νηστικός !

ό Ταρζάν. Καί κάνει νά τήν άρπάξη άπ’ τò λαιμό.

Καί ή γλώσσα τής πυγμαί ας λύνεται άμέσως:

— Καλέ νά: ‘Όταν έλλει-
πες, ‘Αφέντη μου, είχαμε έπι-
σκέψεις! Πού νά στα λέω!..

‘Ητανε ένας λευκός! Πολύ χα-
ριτωμένο παιδάριο! Καμμιά
έξηνταριά χρονών! ‘Αλλά νο-
στιμούλης, που κακό χρόνο
νάχη!... Με συγχωρείτε κιό-
λας!

— Μοναχός του ήρθε; ρωτά
ει ό Ταρζάν.

— ‘Οχι, καλέ!... Μαζί του
έσερνε καί τούς... συμπεθέ-
ρους: Ένα δλάκερο μπουλού
κι άραπάδες! ‘Ολοι τους
τασχιπίνηδες καί μούρλια!
Μπουκιά καί συχώριο! Νά
τρώη ή μάνα καί του παι-
διοū νά μη δίνη, που λένε!..

— Λοιπόν; Λέγε παρακάτω.

— ‘Αχ - θάχ, ‘Αφεντικούλη
μου!... ‘Αχ - βάχ καί νάξε-
ρες τί κάνανε!... ‘Αρπάξα
νε τήν κυρά Μαντάμα μας!
Καί πάνε λέοντας!..

Τέλος, προσθέτει άναστενά

ζοντας φοβισμένη.

— "Αχ - βάχ και του λόγου μου ή καψερούλα!... Καλὲ τί θ' ἀπογίνω τώρα ἐδῶ; Πῶς θὰ ζήσω μοναχούλα μου ἀνά μεσα σὲ δυὸ ἀντρηδες; Καλὲ μὲ τὰ μάτια σας θὰ μὲ φάτε, παναθεμά σας. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέϊμπυ, συνεχίζοντας νὰ κλαίη, πιστοποιεῖ τὰ λεγόμενά της:

— Χί, χί, χί!... Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα!

Ὁ Ταρζάν πετᾷ ἀπὸ τὴ ράχι του κάτω τὸ παχὺ σκοτωμένο ζαρκάδι:

— Κατὰ ποῦ τράβηξαν;

— Κατὰ 'κεῖ... Μπορεῖ ὁ μὼς καὶ κατὰ 'δῶ... Καλὲ δὲν πρόσεξα. Μὲ «φλετράρα-νε» γλέπεις ὅλοι τους καὶ εἶχα σαστίσει!... Τοὺς ξετρέλλα-να, ποὺ κακὸ φόφο νάχω! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας λάμπουν ἄγρια τώρα!... Οἱ σιδερένιες γροθιές του σφίγγονται. Τὰ δόντια του τρίβουν ἀπαίσια... Καὶ μονολογεῖ μουγγρίζοντας μὲ λύσσα:

— Ναί... Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω!... Εἶναι οἱ ἄγριοι κανίβαλοι τῆς φυλῆς Γκακούρ!... Κι αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος ὁ λευκός!

Κα κάθεται βαρὺς στὴ μεγάλη πέτρα ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς του...

Στηρίζει τὸ κεφάλι οἷς δυὸ παλάμες του. Μένει ἔτσι ἄμιλητος, βλοσυρὸς καὶ συλλο-

γισμένος!...

Ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχοὺ τρέμουν τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ του. Καὶ στρίβοντας μὲ τρόπο, τρυπώνουν, σάν βρεγμένες γάτες στὴ σπηλιά... .

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀπαγωγή τῆς μητρῶς του.

Ἡ Χουχοὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Καλὲ μὴν κάνης ἔτσι. Θὰ παντρευτῇ ἄλλη ὁ «Μπαμπάκας» σου. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ χωρὶς «Μαμάκα»!

Μὲ πονεμένα ἀναφυλλητὰ ὁ Μπέϊμπυ κλαψουρίζει:

— "Αχ, τ' ἦταν αὐτὸ ποῦπαθα!... Πῶς θὰ κοιμηθῶ νηστικός ἀπόψε; Ποῦ εἶναι ἡ μητερούλα μου νὰ ψῆσῃ τὸ ζαρκαδάκι ποὺ κουθάλησε ὁ πατερούλης μου; Χί, χί, χί!

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Περνᾶνε πολλὲς ὥρες ἔτσι. Ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχοὺ κοιμούνται βαθειὰ τώρα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Ἀπὸψε ὁ «Διάδοχος τῆς Ζούγκλας» ροχαλίζει ντουέτο: Πρῶμο μὲ τὸ λαρύγκι του καὶ σεκόντο μὲ τ' ἄντερά του. ποὺ γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἐξω — καθισμένος πάντα στὴν ἴδια πέτρα — ὁ Ταρζάν: Ἀμίλητος, ἄγριος, συλλογισμένος!...

Περιμένει ἐξάγρυπνος νὰ ξημερώσῃ... Ὑστερα, ἔχει πᾶρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξῃ στὸ

θεόρατο πέτρινο βουνό. Νά ζητήση βοήθεια από τόν Γκα ούρ και τήν Ταταμπού... Νά φάξουν, ὅλοι μαζί, τήν ἀπεραντη καί ἄγρια Ζούγκλα...

Πρέπει νά κάνη τ' ἀδύνατα - δυνατά γιά νά βρῇ καί νά σώση τή Τζέιν. Τήν ἀγαπημέ νη του συντρόφισσα...

Μονάχα κάθε φορά πού τη χάνει νοιώθει πόσο πολ' τήν ἀγαπᾷ!

.....

Καί νά:

Ξαφνικά κάτι σάν ἀνθρώπι νες πατημασιές παίρνουν τ' αἰτιά του...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Ἀφουγγράζεται ἀνήσυχος:

Ναί... Πραγματικά κάποιος ἀνθρώπος διασχίζει τὸ βαθὺ σκοτάδι. Τὸ ποδοβολητό του ἀκούγεται νά πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιάς.

Ὁ Ταρζάν φέρνει ἀσυναίσθητα τὸ χέρι στὴ ζώνη του. Σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ φονικῆς του μαχαίριου.

Προχωρεῖ διστακτικά μερικὰ βήματα. Τέλος σταματᾷ καί φωνάζει ἄγρια:

— Ποιός; Ποιός εἶναι;

Μιά ἀγνωστὴ φωνὴ ἰθαγεννοῦς τοῦ ἀποκρίνεται μέσ' ἀπὸ τὸ σκοτάδι:

— Ἕνας φίλος, "Αρχοντα Ταρζάν!...

Καί προσθέτει ἀμέσως:

— Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νά σοῦ μιλήσω!... Μὲ στέλνει ὁ λευκὸς ἀφέντης Ροῦγκο... Ἔχω νά σοῦ πῶ γιά τήν "Αρχόντισσα. Γιά τὴν συντρόφισσά σου!...

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ λευκὸς γίγαντας τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούστηκε ἡ ἀγνωστὴ φωνή!...

Καί δὲν ἀργεῖ νά βρῇ τὸν ἀπεσταλμένο...

Εἶναι ἓνας σωματώδης μαῦρος ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Γκαγκούρ.

— Λέγε, λοιπόν! τὸν διατάζει ἄγρια. Λέγε σκύλε: Ποῦ βρίσκεται ἡ Τζέιν; Ποιὸς τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ σπηλιά μου;

Καί ὁ μαῦρος ἀρχίζει ὑπάκουα νὰ τοῦ ἐξηγῇ... Γιά πολλὰ ὥρα τοῦ μιλάει σιγὰ καί μυστικά. Σὰ νὰ φοβᾷται μὴν τὸν ἀκούσουν καί τὰ δέντρα πού βρίσκονται γύρω τους.

Ὑστερα κόβει ἓνα γοντρὸ χορτόσχοινο. Δένει γερὰ μὲ αὐτὰ τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν φέρνει καμμιὰ ἀντίστασι...

Τέλος, μαζί τώρα καί οἱ δύο, ξεκινᾶνε... Προχωροῦν ἀρκετά, ὥσπου φθάνουν σὲ μιὰ μικρὴ χαράδρα. Κι ἀρχίζουν νά τὴν κατεβαίνουν...

Ξαφνικά ὁ ἀράπητος φωνάζει — Ἀφέντη Ροῦγκοοοο!...

Ἀφέντη Ροῦγκοοοοο!...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καί...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΜΕ ΔΕΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

Ἕνας μεγάλος πυκνὸς θάμνος ἀναταράζεται...

Καί νά:

Μέσ' ἀπ' αὐτὸν ξεπετιέται ἓνας μεσόκοπος καί παχὺς λευκὸς ἄνδρας, Ντυμένος σάν

ἐξερευνητῆς ἢ κυνηγὸς θηρίων...

Εἶναι ἄσχημος καὶ πολὺ ἀποκρουστικός. Τὰ χαρακτηριστικά καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του τὸν δείχνουν σὺν ἀπαίσιῳ κακοῦργο!...

— Λέγε Ροῦγκο!... Λέγε λοιπὸν τί ζητᾷς ἀπὸ μένα τὸν ρωτᾷς ὁ λευκὸς γίγαντας.

*Εκεῖνος μурμουρίζει βαρατά:

— Σ' εὐχαριστῶ Ταρζάν πὺ δέχτηκες νὰ μὲ συναντήσης μὲ δεμένα τὰ χέρια σου! Μὴν ἀνησυχῆς ὁμως: *Αν δεχτῆς νὰ κάνης αὐτὸ πὺ θὰ σοῦ πῶ, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ καὶ θὰ τελειώσουν καλύτερα.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως ἀπειλητικὰ:

— *Αλλοιῶς...

.....

Γιὰ πολλὴ ὥρα οἱ δυὸ λευκοὶ ἄνδρες κουβεντιάξουν σιγά...

*Ὡσπου κάποτε τελειώνουν αὐτὰ πὺ εἶχαν νὰ κουβεντιάσουν...

Καὶ ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο φεύγει...

*Ὁ ἀπεσταλμένος μαῦρος περιμένει νὰ ξεμακρύνῃ ἀρκετὰ ὁ λευκὸς ἀφέντης του. *Ὑστερα λύνει τὸ χορτόσχοινο πὺ κρατᾷ δεμένα τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν.

— Πήγαινε! τοῦ λέει, σὰ νὰ τὸν διατάξῃ τώρα. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ κάπου νὰ γυρίσης!...

*Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τεντώνει ἡδονικὰ τὰ μουδιασμένα μῦράτα του.. Καὶ

мурμουρίζει σὰ νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του:

— *Αλλοίμονο! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς... Πρέπει νὰ φανῶ ἄντρας! Νὰ σφίξω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ σκεφτῶ λογικά... Δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀφήσω τὴ Τζέιν νὰ πεθάνῃ!. Εἶμαι ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ τὴ σώσω νὰ πατήσω ἀκόμα καὶ ἐπὶ πτωμάτων!...

Τέλος, παρατάει τὸν ἀράπη καὶ ξεκινᾷ ἀργά.. Παίρνει τὸ γνωστὸ χιλιοπατημένο μονοπάτι πὺ θὰ τὸν βγάλῃ στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

*Ἡ γιγαντόσωμη σκιά τοῦ ὑπέροχου κι ἀτρόμητου Ταρζάν, χάνεται, σιγά - σιγά, στὶς πυκνὰς φυλλοσιεὲς τῆς ἀγρίας περιοχῆς...

*Ὁ μαῦρος «Γκαγκούρ» κάθεται πάνω σὲ μιὰ πέτρα πὺ βρίσκεται πλάι τοῦ καὶ περιμένει...

ΠΕΤΡΟΚΟΤΣΙΦΑΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΟΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

Καὶ τώρα μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε στὴν περήφανη κορφὴ τοῦ θεόρατου ἐλληνικοῦ βουνοῦ...

*Ἡ νύκτα εἶναι ἀφόρητα ζεστὴ καὶ θεοσκοτεινὴ.

*Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο κάθοντ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Κουβεντιάξουν ἀκόμα γιὰ τὴ χθεσινὴ ἐπιδρομὴ τῆς φοβερῆς φυλῆς τῶν Γκαγκούρ.

*Ὅλοι τοὺς εἶναι θλιμμένοι καὶ μελαγχολικοί. Οἱ ψυχὲς τοὺς ἔχουν γίνῃ βαρεῖες σὺν τὸ μολύθι.

Ὁ νᾶνος φυσάει καὶ ξεφυ-
σάει κάθε τόσο, σὰ νὰ ψάχνῃ
νὰ βρῇ τρόπο νὰ ξεσπάσῃ τὸ
ἡφαίστειο πού νοιώθει μέσα
του...

Τέλος, φέρνει τὴ μιά παλά-
μη πλάι στὸ μάγουλό του καὶ
παίρνει ξαφνικὰ ἕναν μακρό-
συρτον ἀμανέ:

Ἰ Δασμάσαι αασαον !

Να ᾄδῃ α πετροκότσιφααας

σὴ θάλασσα νὰ ζοῦσαααα !

Νὰ ᾄδῃ α γυμνοσάλιαγκααας

στὰ ἱέφη νὰ πετοῦσαααα !

Ἄδάν, μεντέτ ! Ἄδάν, ἄδάν !

Ὑστερα — σὰν ξαλαφρωμέ-
νος ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τοῦ ἄ-
μανέ — γυρίζει ἀπότομα καὶ
κυττάζει τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν
Ταταμπού:

— Βρὲ παιδιὰ, τοὺς λέει.
Κάνουμε μιά δουλειά;

— Τί;

— Παντρεύμαστε συναμε-
τάξῃ μας νὰ σπάσουμε πλάξ;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα χα-
μογελάει καλόκαρδα:

— Μὰ τόσο κουτὸς εἶσαι,
Ποκοπίκο; τοῦ κάνει.

— Γιατίς, περικαλῶ;

Ὁ ἄρχοντας τῆ, Ζούγκλες λέει στὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν
Ταταμπού πὼς κτυπήσε μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ σκότωσε
τὸν Νεαμπούχ.

— 'Αφοῦ εἴμαστε τρεῖς, πῶς εἶναι δυνατόν νά παντρευτοῦ με;

Ὁ νᾶνος ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι:

— Ἀπλούστατον, κυρὰ Λου κούμω μου: Τοῦ λόγου σου θὰ πάρης τὸν Γκαουράκο καὶ τοῦ λόγου μου θὰ πάρω ἐσέ ν... Μὲ ἀντιλήθεσαι;

— Καὶ ἡ Χουχού; ρωτάει γελώντας ἡ Ταταμπού. Ἄν παντρευτῆς ἐμένα, τῇ Χουχού τί θὰ τὴν κάνης;

Ὁ Ποκοπίκο τὴν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβοῦ! Θὰ τὴν... ξεράνω στὸν ἥλιο γιὰ τὸ χεῖ μῶνα!

Καὶ ὁ Γκαοῦρ τώρα μὲ τὴ σειρά του, κάνει νά γελάσῃ. Μὰ δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει στ' αὐτιά του μιὰ γνώριμη φοβερὴ κραυγὴ:

— Ἀόοοο!... Ἀαααόοοο! Γκαόουουουρρρ! Ταταμπού ουουου!... Ἐλάτε κάτωωω!

Εἶναι ὁ Ταρζάν!... Ἡ φωνή του ἀκούγεται κάτω βαθεῖα... Στους πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας καὶ ἡ μελαψὴ Κόρη τῆς Ζούγκλας πετάγονται ἀμέσως ὀρθοὶ καὶ ἀνήσυχτοι.

— Πᾶμε! ψιθυρίζει ὁ Γκαοῦρ ἀποφασιστικά.

— Ναί! συμφωνεῖ ἡ Ταταμπού.

Καὶ προσθέτει:

— Γιὰ νά φθάσῃ ὡς ἐδῶ τέτοια ὥρα, σίγουρα κάτι κακὸ θὰ τοῦ συμβαίνει!...

Σχεδὸν ταυτοχρόνα ξεκινᾷ

νε κι οἱ δύο. Ἀρχίζουν νά κατεβαίνουν πηδώντας, σάν τσα-κάλια, ἀπὸ τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλον.

Βιάζονται νά φθάσουν κάτω. Νά βοηθήσουν τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Νά τὸν σώσουν ἂν κινδυνεύῃ!...

Τὰ τόσα καὶ τόσα κακὰ ποὺ τοὺς ἔχει κάνει, οὔτε κἂν τὰ θυμοῦνται τώρα!... Οἱ καρδιές τους δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νά μισοῦν. Μονάχα νά συγχωροῦν καὶ ν' ἀγαπᾶνε ξέρον!...

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ἀκολουθεῖ χωρὶς διάθεσι καὶ κέφι. Καθὼς κατεβαίνει κι αὐτὸς τὰ βράχια, μουρμουρίζει:

— Καλὰ σὰς ἔλεγα ἐγὼ νά παντρευτοῦμε!... Τώρα θά-μαστε νειόπαντροι καὶ θὰ λείπαμε στὸ «μῆνα τοῦ χαρουπόμελου» ποὺ λένε. Ἔτσι δὲν θάχαμε τὸν καιρὸ νά τρέχου με γιὰ ξένες ἐννοίες! Ἀμέ!;

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τέλος, φθάνουν κι οἱ τρεῖς κάτω.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς περιμένει μὲ ἀγωνία. Φαίνεται ἀφάνταστα νευρικός καὶ ταραγμένος.

— Πέσ' μας λοιπόν: Τί σοῦ συμβαίνει; ρωτάει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ὁ Ταρζάν χαμηλώνει σάν ἔνοχος τὸ κεφάλι του. Καὶ ἀποκρίνεται σάν κατηγορούμενος:

— Δὲν φταίω ἐγώ, Γκαοῦρ! Τὸ κακὸ γίνθηκε χωρὶς νά τὸ θέλω... Αὐτὸς χύθηκε νά μὲ

σπαράξη. Χωρίς νά τοῦ κάνω τίποτα!... Ἄν τὸν ἄφηναι, σίγουρα θὰ μὲ σκότωνε. Ἦταν πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα!...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Ποκοπίκο, ρωτᾶνε μ' ἓνα στόμα:

— Ποιός;

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει:

— Ἔτσι, ἀναγκάστηκα νὰ τραβήξω τὸ μαχαίρι μου!... Τὸν χτύπησα στὸ στήθος. Σωριάστηκε βαρὺς ἀμέσως κάτω. Ἀπόμεινε ἀκίνητος. Σίγουρα τὸ μαχαίρι μου θὰ τὸν βρῆκε στὴν καρδιά. Θάνατι νεκρός!...

— Ποιός; ξαναρωτᾶνε πάλι κι οἱ τρεῖς μαζί!

Ὁ Ταρζάν πὺρ βρίσκεται σὲ ἀφάνταστη ταραχή, συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκουσε:

— Εἶχα βγεῖ νὰ κληγήσω! Παραφύλαγα κρυμμένος κοντὰ στὴν πηγὴ τοῦ μεγάλου βράχου...

»Ξαφνικὰ ἀκούω πατημασιές!... Ἀφουγγράζομαι... Νοιώθω σὰν κάποις νὰ κοντοζυγῶνῃ...

»Καὶ νά: Δέν περνοῦνε λίγες στιγμές καὶ τὸν βλέπω νὰ παρουσιάζεται μπροστά μου!...

»Τὰ τρομερὰ βαθουλωμένα καὶ κοκκινωπὰ μάτια του μὲ κυττᾶζουν ἄγρια! Μὲ θανατερὸ μῖσος!...

»Κι ἀμέσως, κάνοντας ἓνα ἀπότομο πήδημα, πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω μου!...

»Ἐπρεπε κ' ἐγὼ νὰ προστατέψω τὴ ζωὴ μου! Καὶ

τὸν χτύπησα!... Ξέρω πῶς αὐτὸ ποῦ ἔκανα εἶναι ἓνα μὲ γάλο ἐγκλημα!... Μὰ δὲν γινόταν ἄλλοιως... Λίγες στιγμές ἂν χάσομεροῦσα, δὲν θὰ προλάθαινα... Θὰ πρόφταινε νὰ μὲ σπαράξῃ αὐτὸς μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του! Θὰ μ' ἔκανε χίλια κομμάτια!...

— Ποιός; ξαναρωτᾶνε ταυτόχρονα καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει θλιμμένα:

— Ὁ Ναμπούχ! Ὁ τρομερὸς γοριλλάνθρωπος!

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΡΜΟΣ!

Κεραυνὸς νάπεφτε στὸ κεφάλι τοῦ Γκαούρ δὲν θὰ τοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωση:

— Πῶς;! Σκότωσες τὸν Ναμπούχ; μουγγρίζει ἄγρια Σκότωσες τὸν καλὸ γοριλλάνθρωπο; Τὸν φίλο καὶ προστάτη μας;

Καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ὀργή, δὲν ξέρει τί κάνει: Χύνεται ἀμέσως πάνω στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ἀρπάζει σφικτὰ ἀπὸ τὸ λαιμὸ!

Ὁ Ταρζάν δὲν κάνει καμμιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀμυνθῇ, ἢ ν' ἀντιδράσῃ. Μόνο ψιθυρίζει μὲ βραχνὴ πνιγμένη φωνή:

— Σκότωσέ με, ἀδελφέ μου!... Δίκηο ἔχεις... Πραγματικὰ μεγάλο ἦταν τὸ ἐγκλημα ποῦ ἔκανα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνέχεται καὶ παρατάει ντροπιασμένος τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Στὸ μεταξύ ἡ Ταταμπού ξε-
χει ξεσπάσει σὲ πονεμένους
λυγμούς. Ὁ χαμός τοῦ δυστυ-
χισμένου Νταμπούχ τῆς σπα-
ράζει τὴν καρδιά.

Μονάχα ὁ Ποκοπικό κατα-
φέρει νὰ κρατήσῃ ψυχραι-
μία. Καὶ τραβῶντας τὴ σκου-
ριασμένη χατζάρα τοῦ ρίχνει
μιὰ βλοσυρὴ ματιά στὸν Ταρ-
ζάν:

— Ἀξιότιμε κύριε Μεγαλει-
ότατε! τοῦ λέει. Ἡ ἐν λόγω
ὑπόθεσι σηκώνει καρέκλα!..
Ἄπαξ κ' ἔσφαξες τὸν μπαρ-
μπαδεινόσαυρο, θὰ σὲ σφάξω
κ' ἐγώ... Μάχαιραν ἔδωσες,
χατζάραν θὰ λάθῃς! Ἀμέ;!

Καὶ τὸ βάζει ἥρωϊκά στὰ
πόδια!... Τρέχει νὰ γλυτώ-
σῃ τὸ σύννεφο τῆς καρπαζιάς
ποῦ θὰ ἔπεφτε στὸν μαρτυρι-
κό του σθέρκο!...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλλη-
νίδα λέει τώρα στὸ σύντροφό
της:

— Μπορεῖ ὁ Νταμπούχ νὰ
μὴ σκοτώθῃκε... Ἴσως νὰ
ζῇ ἀκόμα. Πρέπει νὰ τρέξου-
με γρήγορα κοντά του... Ἴ-
σως νὰ τὸν προφτάσουμε ζων-
τανό... Νὰ κάνουμε ὅ,τι μπο-
ροῦμε, γιὰ νὰ τὸν σώσουμε...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὴν Τα-
ταμπού. Καὶ γυρίζοντας ἀμέ-
σως ρωτᾷ τὸν Ταρζάν:

— Πέσ' μου; Ποῦ χτύπησες
τὸν Γοριλλάνθρωπο;

— Κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ, τοῦ
ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Πᾶμε νὰ
σᾶς δείξω τὸ μέρος...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ξεκινάει ἀργὰ καὶ μὲ
τὸ κεφάλι κατεβασμένο. Φαί-
νεται βαθεῖα μετανοιωμένος

γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔκανε...

Ὁ γιγαντώσωμος Ἑλληνας
καὶ ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» τὸν ἀκολουθοῦν
σιωπηλοί.

Ὁ Ποκοπικό δὲν φαίνεται
πυθηνά... Ὅμως ἀθέατος
τοὺς παίρνει κι αὐτὸς τὸ κα-
τόπι...

Οἱ δυὸ γίγαντες κ' ἡ Τατα-
μπού φθάνουν σὲ λίγο κοντὰ
στὴν πηγὴ.

Ὁ Ταρζάν κοντοστέκεται
καὶ μουρμουρίζει κομπιάζον-
τας:

— Προχωρεῖστε τώρα μονά-
χοι... Θὰ τὸν βρῆτε δεξιά...
Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο
βράχο...

Καὶ προσθέτει:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω ἐ-
δῶ... Δὲν νοιώθω τὸ κουρά-
γιο νὰ ξαναντικρύσω τὰ θολὰ
ὀρθάνοιχτα μάτια του... Θαρ-
ρῶ πὼς θὰ βρυκολακιάσῃ!..
Πὼς θὰ χυθῇ νὰ μοῦ ρουφή-
ξῃ τὸ αἷμα!...

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ
οἶκτο:

— Πᾶμε λέει στὴν Τατα-
μπού...

Καὶ προχωροῦν...

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκον-
ται στὴν πηγὴ. Περνᾷ δεξιά
κ' ἐρχονται πίσω ἀπὸ τὸ με-
γάλο βράχο...

Ψάχνουν μὲ μάτια ὀρθάνοι-
χτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι...

Ὅχι!... Ὁ Νταμπούχ δὲν
φαίνεται πυθηνά... Ὁ «σκο-
τωμένος» γοριλλάνθρωπος ἔ-
χει ἐξαφανιστῇ!...

— «ΒΟΗΘΕΙΑ
ΤΑΡΖΑΝ! ΒΟΗΘΕΙΑΑΑΑ!»

Ξαφνικά δυο άπεγνωσμένα ξεφωνητά βγαίνουν από τὰ στήθεια τους!

‘Ο Γκαούρ και ἡ Ταταμπού νοιώθουν τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

Καί, σχεδὸν ταυτόχρονα, γκρεμίζονται σὲ μιὰ βαθειὰ παγίδα!...

Ήταν ἕνας λάκκος σκεπασμένος μὲ κλαδιά καὶ φύλλα. Σὰν αὐτοὺς πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ παγιδεύουν τ’ ἄγρια θηριὰ μὲ τὶς ὁμορφες καὶ ἀκριβὲς γούνες!

‘Η πανώρια Ἑλληνίδα δὲν παθαίνει τίποτα στὴν πτώσει της. ‘Ομως ὁ μελαψὸς σύντροφός της στραβοπέφτει!... Καὶ «βγάζει» ἀλλοίμονο τὸ πόδι του.

‘Αθάστακτους πόνους νοιώθει τώρα, ὁ ἄμοιρος! Τέτοιους πόνους πού τὸν κάνουν νὰ οὐρλιάζῃ σὰν λαθωμένο λιοντάρι.

‘Η Ταταμπού πού τὸν βλέπει καὶ τὸν ἀκούει, ξεφωνίζει τρελλή ἀπὸ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια. Ταρξάααν!.. Βοήθειιαααα!...

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές καὶ ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πού εἶχε — ὅπως εἶδαμε — σταθῇ λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν πηγὴ, φθάνει τρέχοντας κοντὰ στὴν παγίδα.

‘Η μελαψὴ Κόρη πού ἀκούει τὸ ποδοβολητό του νὰ πλησιάζῃ, τοῦ φωνάζει:

— Τὸ νοῦ σου, Ταρζάν!... Εἶναι παγίδα!... Πρόσεξε μὴν πέσης κ’ ἐσύ!...

‘Η φωνὴ τοῦ λευκοῦ γίγαντα ἀκούγεται τώρα βραχνή καὶ βουρκωμένη. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶναι ἔτοιμος νὰ κλάψῃ:

— Τὸ ξέρω!... Γιατὶ ἐγὼ σὰς ξεγέλασα νὰ πέσετε στὴν παγίδα αὐτὴ!... ‘Η ἱστορία πού σὰς εἶπα γιὰ τὸ γοριλλάνθρωπο ἦταν ψεύτικη... Οὔτε συναντήθηκα μ’ αὐτόν, οὔτε χτυπήθηκα μαζί του, οὔτε καὶ τὸν σκότωσα!...

Καὶ ἀναστενάζοντας πονεμένα, προσθέτει:

— “Ἡμουν, ἀλλοίμονο, ὑποχρεωμένος νὰ μεταχειριστῶ αὐτὸ τὸ τέχνασμα!... ‘Αλλοιῶς δὲν θὰ κατάφερνα νὰ σὰς ρίξω σ’ αὐτὴ τὴ βαθειὰ καὶ σίγουρη παγίδα!...

‘Ο Γκαούρ ἀκούει τὰ παρὰ ξένα κι’ ἀπίστευτα λόγια τοῦ φίλου καὶ «ἀδελφοῦ» του. “Εται ἡ φρίκη πού δοκιμάζει γίνετα πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τοὺς πόνους πού νοιώθει.

Καὶ παύει νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ βογγᾷ!...

Ξαπλωμένος ἀνάσκελα, καθὼς βρίσκεται, στὸ βάθος τοῦ φοβεροῦ λάκκου, μένει ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος!

‘Η Ταταμπού, ὀρθὴ πλάι του ἔχει σηκώσει τὸ κεφάλι. Κυττάζει χαμένα πρὸς τὰ ἐπάνω... ‘Η σιλουέττα τοῦ “Αρχонта τῆς Ζούγκλας, φαντάζει θαμπὰ στὸ σκοτάδι!...

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς ἀρχίζουν νὰ σπιθίζουν σὰν ἀναμ-

Ξερνικε κ' ἐκεῖ πού προχωρεῖς, νοιώθουν τὴ γῇ νὰ ὑποχωρῇ κατω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

μένα κάρβουνα πού τὰ φυσάει ἀέρας. Καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς νὰ τρίζουν ἀπαίσια.

Ξαφνικά τὸ πρόσωπό τῆς γίνεται κατακόκκινο. Λὲς καὶ μὲ μιᾶς ὄλο τὸ αἷμα τῆς σκαρφάλωσε στὸ κεφάλι!

Καὶ ἐξακολουθώντας νὰ κυττάζῃ πρὸς τὰ ἐπάνω, οὐρλιάζει ἀγρία:

— Κακοῦργε, Ταρζάν!...
"Ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ περιμέναμε ἀπὸ σένα!... Ἀπὸ ἓνα κτῆνος σὰν κ' ἐσένα!... Γιατί ποτές ἐσύ δὲν στάθηκες φί-

λος μας πραγματικός!.. Πάντοτε ζητοῦσες τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς κτυπήσης ὅπουλα καὶ πισώπλατα!...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Καὶ ἡ μανιασμένη Κόρη, παίρνοντας βαθεῖα ἀναπνοή, συνεχίζει:

— Δειλέ, ἄνδρε καὶ τιποτένιε κακοῦργε!... Χίλιες φορές ὁ Γκαοῦρ σοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωή!... Κι ὅλλες τόσες φορές ἔχει συχωρέσει καὶ ξε-

χάσει τίς ἀτιμίες σου! Τις παληανθρωπιές και τὰ ἐγκλή ματά σου!...

Ἡ Ταταμπού ἔχει ἀφρίσει πιά ἀπό τό κακό της. Καί ση κώνοντας τὰ χέρια ψηλά, σά νά προσεύχεται, ξεφωνίζει:

— Παντοδύναμε θεέ Κρά- ουμπά!... Ποτέ δέν λογάρια σα τή ζωή μου!... Μακάρι και σήμερα νάστελνες τό χά ρο σου νά μου πάρη τήν ψυ- χή! "Ομως τώρα σου ζητάω μιὰ μεγάλη χάρι: Προστάτε- ψέ με νά ζήσω ἀκόμα λίγο... Όσο θά χρειασθῇ γιά νά μπο

ρέσω νά πνίξω μέ τὰ χέρια μου τό φαρμακερό αὐτό φίδι! Μέχρι πού νά λυώσω κάτω ἀ πό τήν πατούσα μου τό βρωμε ρό αὐτό σκουλίκι!

Μέ σφιγμένα δόντια ἀπό τοὺς πόνους, και σφιγμένες γροθιές ἀπό δίκαια ὀργή γιά τήν πράξι τοῦ Ταρζάν, ὁ Γκα οὐρ σηκώνει ἀργά πρὸς τὰ ἐπάνω τὰ μάτια του. Καί ψηλά στά χεῖλια τῆς παγίδας ἀντικρύζει τὴ μαύρη σκιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Πού ἴδια σάν τὴ σκιά τοῦ χά ρου φαντάζει!...

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν σωριάζει· κάτω τοὺς μισοὺς ἀπὸ τοὺς μαύρους. Στὸ τέλος ὅμως, ἀλλοίμονο, πέφτει στὰ χέρια τοὺς.

Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Γιατί, Ταρζάν! Γιατί «ἀ-
δελφέ» μου; Πῶς βάστηξε ἡ
καρδιά σου νὰ μᾶς κἀνης αὐ-
τὸ τὸ κακό; Νὰ μᾶς ρίξης σ'
αὐτὴ τὴ συμφορᾷ;

Ἡ βραχνὴ καὶ βουρκωμέ-
νη φωνὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας ἀποκρίνεται:

— Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλ-
λοιῶς... Ἔπρεπε νὰ σώσω
τὴ Τζέιν τὴ συντρόφισσά μου!

Κ' ἐξηγεῖ μὲ συντριβὴ καὶ
τόψι:

— Ἕνας λευκὸς κακοῦργος
... Τὸν λένε Ροῦγκο!... Ἐ-
χει ἀρπάξει τὴ Τζέιν καὶ τὴν
κρατᾷ σκλάβά του!... Γιὰ
νὰ τὴ λευτερώσῃ μοῦ ζήτησε
πολὺ βαρεῖά λύτρα: Νὰ τοῦ
παραδῶσω ἐσένα τὸν Γκαοῦρ
καὶ τὴν συντρόφισσά σου τὴν
Ταταμπού!... Αὐτὸς εἶχε βά-
λει τοὺς μαῦρους τῆς φυλῆς
τῶν Γκαγκοῦρ νὰ ἐτοιμάσουν
τὴν παγίδα... Αὐτὴν ποὺ βρι-
σκόσατε τώρα μέσα... Καὶ
μοῦ ζήτησε νὰ σᾶς ξεγελάσω
καὶ νὰ σᾶς παρασύρω σ' αὐ-
τήν... Ἄν δὲν δεχόμουν νὰ
τὸ κάνω, μοῦ δῆλωσε καθα-
ρά: Θὰ σκότωνε ἀμέσως τὴ
Τζέιν.

Καὶ καταλήγει ἀναστενά-
ζοντας:

— Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως...
Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κά-
νῃ κακό... Γιατί, μόλις μοῦ
παραδῶσῃ τὴ συντρόφισσά
μου θὰ τὸν χτυπήσω!... Θὰ
τὸν σπαράξω τὸν κακοῦργο!
Θὰ σᾶς σώσω ἀπὸ τὰ χέρια
τοῦ!...

Αὐτὰ λέει ὁ Ταρζάν. Καὶ
ἀμέσως φεύγει τρέχοντας ἀ-

πὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἡ
παγίδα μὲ τοὺς δυὸ αἰχμαλῶ-
τους...

Γρήγορα τὰ βήματά του ξε-
μακραίνουν καὶ χάνονται στὴ
νεκρικὴ ἡσυχία τῆς τραγικῆς
αὐτῆς νύχτας...

Πηγαίνει ἀνυπόμονος νὰ συ-
ναντήσῃ τὸν ἀπαίσιον Ροῦγκο.
Νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ πῶς ὁ Γκα-
οῦρ καὶ ἡ Ταταμπού βρίσκον-
ται στὴν παγίδα καὶ στὴ διά-
θεσί του... Νὰ ζητήσῃ καὶ
νὰ πάρῃ πίσω τὴν πανέμμορ-
φη ξανθεῖά Τζέιν: τὴν πληρῶ
μὴ γιὰ τὴ φοδερὴ προδοσία
του. Γιὰ τὸ ἀσυγχώρητο ἔγ-
κλημά του!...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Δὲν ἔχουν περάσει λίγα λε-
πτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν ἀναχώ-
ρησι τοῦ Ταρζάν... Ξαφνικὰ
βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται
νὰ ζυγώνῃ στὸ ἄνοιγμα τῆς
παγίδας. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως
μιὰ βαρεῖά φωνή:

— Ἔ, Ποντικαράδες; Καίσα
λισμένο κεφαλοτύρι βάλανε
στὴ φάκα καὶ σᾶς συλλήψα-
νε;

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Τατα-
μπού, ποὺ γνώρισε τὴ βαρεῖά
φωνή, ξεφωνίζει:

— Μπράβο, Ποκοπίκο! ...
Κόψε τώρα γρήγορα ἓνα γε-
ρὸ μακρὸ χορτόσχοινο... Δέ-
σε τὴ μιὰ ἄκρη του στὸν κορ-
μὸ κάποιου δέντρου. Καὶ πέ-
ταξε τὴν ἄλλη μέσα στὴν πα-
γίδα!... Πρέπει νὰ προλά-
βουμε νὰ βογοῦμ' ἐπάνω πρὶν

φτάσουν οι άραπάδες του Γκαγκούρ!... Κατάλαβες;

Ο νάνος μурμουριζει αγέ-
ρως:

— Πάλι μούσκεμμα τὰ κάνα-
τε, άδερφέ μου!... Ώς πότε
θα ζω νά σας... σώνω!

Καί κόθοντας με τὸ πάσσο
του ένα χορτόσχοινο, κάνει ο-
πως τὸν εἶχε συμβουλέψει ἡ
μελαψή Κόρη...

Τέλος, αφοῦ δένει τὴ μιὰ
του άκρη σ' ένα δέντρο, πε-
τάει τὴν άλλη στο βάθος τῆς
παγίδας...

— "Αειντε! Ζῆστε καί σεις
μικρόθια!... Ζῆστε ὥσπου νά
σᾶς... σφάξω καμμιὰ μέρα!

Ἡ Ταταμποῦ άρπάζει τὸ
σωτήριο σχοινί καί ρωτάει με
λαχτάρα τὸ σύντροφό της:

— Θα μπορέσης, Γκακούρ;
Θά μπορέσης νά πιαστής καί
νά σκαρφαλώσης ἐπάνω; Για
δοκίμασε νά δοῦμε...

Ο μελαψός γίγαντας ἔχει
ξαναρχίσει νά βογγάη από
τοὺς φρικτοὺς καί άβάστα-
κτους πόνους. Καί τῆς άπο-
κρίνεται σιγά, ξεψυχισμένα:

— Όχι, Ταταμποῦ!... Δέν
μπορῶ καθόλου νά μετακινη-
θῶ!... Έχω στραμπουλήξει
τὸ πόδι μου!... Πονᾶω αφάν-
ταστα!...

Ο Ποκοπικό πού τὸν ακού-
ει από ψηλά, φωνάζει στὴν
Ταταμποῦ, σὲ τόνο διαταγῆς:

— Δέσε τον γρήγορα, νά τὸν
τραθήξω ἐπάνω!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δέ-
νει άμέσως γερὰ με τὸ χορτό-
σχοινο τὸ μελαψὸ παληκάρι..
Ἄμέσως πιάνεται ἀπ' αὐτὸ κι'
άρχίζει νά σκαρφαλώνει με

σβελτάδα ματμοῦς. Καί βγαί-
νει ἐπάνω: ἔξω ἀπὸ τὴν παγί-
δα!

— Βρὲ καλῶς τὰ κορίτσια!
τῆς κάνει με κέφι ὁ νάνος.

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ δέν ἔ-
χει ὀρεξι γι' άστεία... Βιάζε-
ται νά σώση τὸν άγαπημένο
τῆς σύντροφο...

Κι' άμέσως, άρχίζει νά τρα-
βάη με ὑπεράνθρωπη προσπά-
θεια τὸ χορτόσχοινο γιὰ νά
τὸν ανεβάση ἐπάνω...

Ὅμως ὁ Γκακούρ εἶναι γι-
γαντόσωμος άνδρας! Εἶναι ά-
φάνταστα βαρὺ τὸ γεροδεμέ-
νο κορμί του!...

Ἡ μελαψή Κόρη καταφέρ-
νει νά τὸν τραθήξῃ δυό-τρία
μέτρα ἐπάνω... Μά γρήγορα
τὸ άβάσταχτο βάρος κάνει τὸ
χορτόσχοινο νά ξεφύγῃ ἀπὸ
τά χέρια της...

Ο θρυλικὸς Ἑλληνας γκρε-
μοσακίζεται πάλι κάτω!

Έτσι, κυτπάει τώρα καί τὸ
άλλο του, τὸ γερὸ πόδι. Καί
καινούργια πονεμένα βογγητὰ
βγαίνουν ἀπὸ τὰ πλατεῖά του
στήθια.

Ο Ποκοπικό, ρίχνει μιὰ πε-
ριφρονητικὴ ματιά στὴν Τα-
ταμποῦ:

— Κρίμα σὲ σένα, κυρά
Λουκούμω μου! τῆς κάνει.
Οὔτε τὸ Γκαουράκι δέν ἔχεις
δύναμι νά σηκώσης! Σκέψου
νάμουν ἐγὼ κάτωθεν ἐπὶ τῆς
παγίς... Έγὼ ποῦμαι άν-
τρακλας δυσθεόρατος!..

Ἡ πανώρια Κόρη πιάνεται
τώρα ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο καί
γλυστρώντας ξανακατεβαίνει
κάτω.

—Γκαούρ! λέει στὸν ἀνήμερο σύντροφό της. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βγάλω θὰ μείνω κ' ἐγὼ ἐδῶ μαζί σου!.. Ἄν χαθῇς ἐσύ, ἡ ζωὴ μου δὲν θάχῃ πιά καμμιὰ σημασία!...

Καὶ προσθέτει, ἐνῶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς βουρκώνουν:

—Ὅτι εἶναι νὰ γίνῃ, ἄς γίνῃ!... Ὅπως δὲν χωρίσαμε στὴ ζωὴ, δὲν θὰ χωρίσουμε καὶ στὸ θάνατο!...

Ὅμως ὁ ὑπέροχος Γκαούρ δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ δεχθῇ τὴν ἄσκοπη αὐτὴ θυσία τῆς:

—Φύγε, Ταταμποῦ! τῆς λέει, ἀνάμεσα στὰ πονεμένα βογγητά του. Ἐοὐ πρέπει νὰ εἶσαι λεύτερη! Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσης νὰ μὲ βοηθήσης... Ἴσως καὶ νὰ μὲ σώσης!...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα, ἔχει ξερὸ καὶ ἀγύριστο κεφάλι:

—Ὅχι, τοῦ ἀποκρίνεται. Ξέρω καλὰ γιατί μὲ διώχνεις ἀπὸ κοντά σου : Δὲν θέλεις νὰ κινδυνέψω τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα!... Ὅμως ἐγὼ θὰ νοιώσω μεγάλη χαρὰ κ' εὐτυχία ἂν πεθάνω γιὰ χάρι σου!..

Καὶ προσθέτει ἀποφασιστικά:

—Ἐ, λοιπόν, θὰ μείνω ἐδῶ!... Ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ δὲν θὰ λείψω οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντά σου!...

ΛΑΓΟΣ ΣΤΙΦΑΔΟΙ

Ὁ Γκαούρ μουγγρίζει ἀπὸ τοὺς ἀβάσταχτους πόνους!...

Καὶ τὰ δύο του πόδια εἶναι τώρα βαρεῖα στραμπουληγμένα!

Ἔτσι, τὰ λόγια ποὺ ἀκούει ἀπὸ τὴν Ταταμποῦ τὸν φέρνουν σὲ ἀπόγνωσι... Κ' ἐνῶ τὸ πονεμένο πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφρασι, τῆς φωνάζει:

—Φύγε, εἶπα!... Αὐτὸ ποὺ λέω ἐγὼ πρέπει νὰ γίνῃ!... Φύγε!...

Ἡ γεμάτη καλωσύνη καρδιά του δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ κινδυνέψῃ ἢ νὰ πάθῃ κακὸ ἢ ἀγνὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του.

Ἡ Ταταμποῦ καταλαβαίνει τώρα πῶς πρέπει νὰ ὑπακούσῃ. Ἀγκαλιάζει ἀμέσως δακρυσμένη τὸν ὑπέροχο Ἑλληνα γίγαντα. Καὶ φιλώντας τον μὲ ἀγάπη καὶ περηφάνεια στὸ μέτωπο, ψιθυρίζει ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

—Θὰ φύγω, Γκαούρ!.. Ὁχι γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ μου. Μὰ γιὰ νάμῃ λεύτερη νὰ σώσω ἐσένα! Δὲν ξέρω βέβαια τί θὰ συμβῇ... Μὰ ὅπως κι ἂν ἔλθουν τὰ πράγματα, ἔνα θέλω νὰ ξέρῃς. Ἐνα θέλω νὰ θυμάσαι: Πῶς ἐγὼ ἡ Ταταμποῦ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ μέχρι τὴν τελευταία μου πνοή! Καὶ μετ' αὐτὴν ἀκόμα!...

Τὸ πονεμένο μελαψὸ παλικάρι κάτι πάει νὰ τῆς ἀποκριθῇ. Μὰ δὲν προφθαίνει...

Ὁ Ποκοπικό, πάνω ἀπὸ τὴν τραγικὴ παγίδα ποὺ βρίσκεται, ἀκούει ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ νὰ πλησιάζῃ.

Σκύβει λοιπόν ἀνήσυχος

Ὁ ὑπέρκοχος Ἕλληνας Γκαοὺρ βίσκεται τῶρα δεμένος στὸ καταστρωμὲν τοῦ βηπτορίου πού θά τὸν μεταφέρῃ στὴ μακρινὴ Ἀμερική.

καὶ τοὺς φωνάζει σιγά:

—Βρὲ δὲν παρατᾶτε τὰ σορόπια καὶ τὰ χαρουπόμελα, λέω ἡγῶ!... Γιά βάλ'τε αὐτὶ ν' ἀκούσετε: Οἱ ἀραπάδες, οἱ Γκαγκουραῖοι, καταφθάνουνε!...

Καὶ προσθέτει:

—Ἐμένα νὰ μὲ συμπαθᾶτε: Κόπτω ρόδα μυρωμένα!... Τὸ ὁποῖον τὸ βάζω στὰ πόδια καὶ γίνομαι... λαγὸς στιφάδο! Νὰ τρώου καὶ νὰ γλείφω τὰ δάχτυλά μου! Ἀμέ! Ἡ Ταταμπού ἀρπάζεται μὲ

βιάσι ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Καὶ σκαρφαλώνει πάλι γρήγορα ἐπάνω.

Ἐνῶ ὁ Γκαοὺρ φωνάζει ἀπὸ κάτω βραχνά:

—Ποκοπίκοο!... Μιὰ χάρι ζητάω ἀπὸ σένα. Ὅταν πεθάνω ἐγὼ νὰ μείνῃς μαζί μὲ τὴν Ταταμπού!... Ὅστε στιγμὴ νὰ μὴ λείψῃς ἀπὸ κοντά της...

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται κατασυγκινημένος. Ἐτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

—Κατάλαβα, ἀδερφέ μου!.. Μοῦ τὸ φέρνεις ἀπ' ἔξω ἀπ'

Ξέω για να την παντρευτώ.
Θέλεις να σιγουρέψης τη χή-
ρα σου σε καλά χέρια!...
"Όμως αδύνατον το τοιοῦτον!
Καθότι θά παρεξηγήση ἡ
Χουχού! Τό μελαγχολικό μου
«Καλαμαροχτάποδο»!

Η ΠΑΓΙΔΑ ΚΥΚΛΩΝΕΤΑΙ!

Τώρα τὸ ποδοβολητὸ ἔχει
πλησιάσει περισσότερο. "Α-
γριες φωνές καὶ ἀλαλαγμοὶ
ἀκούγονται...

Ὁ Ποκοπικό τὰ χρειάζεται
για καλὰ. Καὶ τραβάει ἀπὸ
τὸ χέρι τῆ μελαψῆ Κόρη:

—Πάμε, τῆς λέει. Δὲν ἔχω
καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω μα-
καρίταρος!..

Ἡ Ταταμποὺ δὲν τὸν προ-
σέχει. Τῇ στιγμή αὐτῇ ἔχει
σκύψει πάνω ἀπὸ τὴν παγίδα.
Καὶ πασχίζει μὲ λαχτάρα νὰ
ξεχωρίσῃ στὸ σκοτάδι τὸν ἀ-
γαπημένο σύντροφό της.

Ὁ νᾶνος τὴν τραβάει πιὸ
δυνατὰ τώρα:

—Ἐλα μωρὴ κυρά Λουκού-
μα! τῆς φωνάζει ἄγρια. Θά
μεταχειριστῶ βίαν! Μὴ ξε-
χνᾷς πῶς ὁ Γκαουράκος ὁ ἐ-
τοιμοθάνατος, μὲ διώρισε
προστάτη σου!.. Πρέπει νὰ
μοῦ δείγῃς ὑπακοή τυφλῇ
καί... ἀδμματη! Ἀντιλαθοῦ;

Καὶ βλέποντας πῶς ἡ Τα-
ταμποὺ δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα
τρόπο νὰ τὸ κουνήσῃ, κάνει
τὴν καρδιά του σίδερο. Καὶ
τὸ βάζει μονάχος του στὰ
πόδια!..

—Καλὴ ἀντάμωσι στὸν "Αλ-
λο Κόσμο! τῆς φωνάζει κα-

θῶς τρυπώνει σὰν μαῦρο πον-
τικὰκι μέσα στὰ χαμόκλαδα
καὶ στίς πυκνὲς φυλώσιες.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες κοντεῦ-
ουν τώρα νὰ φθάσουν στὴν
παγίδα. Καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ
τοὺς ποὺ ἀκούγονται πιά πο-
λὺ δυνατὰ, κάνουν τὴν πανώ-
ρια Κόρη νὰ συνέλθῃ.

—Ἀγαπημένε μου, γειά-
χαρά! φωνάζει στὸν Γκαούρ.
Καὶ φεύγει κι αὐτὴ τρέχον-
τας. Ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια κα-
τεύθυνσι ποὺ εἶχε πάρει καὶ ὁ
Ποκοπικό.

Καὶ νά:

Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς
κ' ἓνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ
μαύρους κανίβαλους κυκλῶ-
νουν τὴν παγίδα ποὺ στὸ βά-
θος της βρίσκεται ἀνήμπορος
ὁ Γκαούρ.

Μαζί μὲ τοὺς μαύρους αὐ-
τοὺς τῆς φυλῆς τῶν Γκαγ-
κούρ βρίσκεται καὶ ὁ παχὺς
λευκὸς ἄνδρας : ὁ ἀπαίσιος
κακοῦργος Ροῦγκο... Καὶ
κοντὰ του ἡ Τζέιν. Ἡ σατανι-
κὴ συντρόφισσα τοῦ ὑπέροχου,
μὰ ἁμοιροῦ Ταρζάν.

Στὸ μεταξὺ τὸ μαῦρο σκο-
τάδι τῆς νύκτας ἔχει ἀρχίσει
νὰ ξεθοριάζῃ. Ξημερώνει
πιά...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ!

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρί-
σουμε λίγο πίσω στὴν ἱστο-
ρία μας...

"Ὅπως θυμόσαστε, εἶχαμε
᾿δεῖ τὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας ν' ἀφήνῃ τὸν Γκαούρ
καὶ τὴν Ταταμποὺ αἰχμάλω-

τους στην παγίδα. Και νά φεύγη τρέχοντας για την κατασκήνωσι του Ἀμερικανοῦ γκάγκστερ Ροῦγκο.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀπαίσιου κακούργου εἶχε ἐκτελεσθῇ: Δὲν ἔμενε πιά —κατὰ τὴ συμφωνία τους— παρά νά τοῦ παραδῶσῃ τώρα καὶ αὐτὸς τὴ Τζέιν. Τὴν πανέμορφη συντρόφισσά του. Τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ποῦ εἶχε ἀρπάξει καὶ κρατοῦσε σκλάβο του.

Καὶ νά:

Ὁ Ταρζάν φθάνει τέλος στὸ μέρος μέρος ποῦ εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸν ἀπαγωγέα. Ὁ γνωστός μας ἀράτης βρίσκειται ἀκόμα ἐκεῖ:

—Ὁ ἀφέντης Ροῦγκο σὲ περιμένει, τοῦ λέει. Πάμε νὰ σοῦ δείξω ποῦ βρίσκεται ἡ σκηνή του!

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὸν ἀκολουθεῖ. Καθὼς προχωρεῖ συλλογιέται ψιθυριστά:

—Τὴν ἄμοιρη τὴ Τζέιν!... Πόσο θὰ ὑποφέρει ποῦ βρίσκεται σκλάβο στα χέρια τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ κακούργου!... Πρέπει νά τὴ λευτερώσω ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα... Ἡ στεναχώρια ποῦ περνάει μπορεῖ νά τῆς κάνῃ κακό!...

Τέλος φθάνουν στὴν κατασκήνωσι τοῦ λευκοῦ Ἀμερικανοῦ γκάγκστερ...

Ὁμως ἀλλοίμονο!... Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποῦ ρίχνει ὁ Ταρζάν, νοιώθει φαρμακερὴ μαχαιριά στὴν καρδιά του:

Πλαί σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά βρίσκονται καθισμένοι, κοντὰ - κοντὰ, ὁ Ροῦγκο καὶ ἡ

Τζέιν...

Πίνουν δυνατὸ κονιάκ καὶ βρίσκονται καὶ οἱ δύο τους στὰ κέφια. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι γελᾶνε πλατειὰ καὶ μεθυσμένα.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ κακούργος λευκὸς ἄνδρας σηκώνει τυχαίᾳ τὰ μάτια του καὶ ἀντικρύζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

—Βρέ, καλῶς τονε! ξεφωνίζει χαρούμενος. Λοιπὸν τί ἀπέγινε; Τὰ «ποντικάκια» μας πέσανε στὴ φάκα;

Ὁ Ταρζάν πλησιάζει ἀργὰ κοντὰ στὴ φωτιά καὶ μурμουρίζει βαριά:

—Ναί... Ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται στὴν παγίδα...

Καὶ ἀμέσως γυρίζει στὴ μεθυσμένη συντρόφισσά του:

—Τζέιν, τὴ ρωτᾷ ψυχρά. Δὲν εἶσαι λοιπὸν σκλάβο;

Ἡ σατανικὴ γυναίκα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

—Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται ψευδίζοντας ἀπὸ τὸ βαρὺ πιστὸ ποῦ ἔχει πιῇ:

—Σκλάβο τοῦ Ροῦγκο;! "Ε, ὄχι δά, βρ' ἀδερφέ!...

Ὅπως βλέπεις καθόμαστε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ πίνουμε τὰ ποτηράκια μας σὰν καλοὶ κι ἀγαπημένοι φίλοι! Χά, χά, χά!...

—Τότε; ρωτᾷ χαμένα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

—Κόλπο ἦτανε! τοῦ κάνει γελώντας ἡ Τζέιν. Ἄν δέν σὲ ξεγελούσαμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Δὲν θὰ ἔκανες αὐτὸ ποῦ ἔ-

κανες!... Χά, χά, χά!..

‘Ο Ταρζάν τρέμει σύγκορμος από ταραχή και θυμό:

—Κ’ ἐγὼ ψιθυρίζει. Κ’ ἐγὼ πού πρόδωσα τὸν Γκαούρ γιὰ νὰ σὲ σώσω!;

‘Η καταχθόνια συντρόφισσά του ξεσπάει πάλι σὲ ἀκράτη-
ατ μεθυσμένα γέλια:

—Χά, χά, χά!... Τί νὰ σοὺ κάνω ἐγὼ ἀφοῦ εἶσαι κου-
τός;! Χά, Χά, χά!.. ‘Αλλὰ μὴ στεναχωριέσαι, ἀγαπημένε μου! ‘Ο Γκαούρ, ὁ φιλαράκος σου, εἶναι πολὺ τυχερός!... Θὰ πάθῃ στὴν ‘Αμερική! Θὰ μαζέψῃ πολλὰ δολλάρια! Θ’ ἀγοράσῃ στυλὸ καὶ ρολοὶ μὲ καδένα. Θὰ βγάλῃ τὰ γερά του δόντια καὶ θὰ περάσῃ χρυσᾶ!.. Θὰ φορέσῃ σακκάκι, παντελόνι καὶ γραβάτα!.. Χά, χά, χά!... Κ’ ἐμεῖς θὰ μείνουμ’ ἐδῶ οἱ μόνοι ἀρχον-
τες καὶ κύριοι τῆς Ζούγκλας.

‘Ο Ταρζάν πού τὴν ἀκούει, οὐρλιάζει τώρα ἀπὸ τὸ κακὸ του:

—‘Οχι!... Ποτέ!.. Τίποτα δὲν θὰ γίνῃ ἀπ’ ὅλ’ αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια!.. Τρέχω ἀμέ-
σως στὴν παγίδα!.. Σὲ λίγο ὁ «ἀδελφός» μου καὶ ἡ συν-
τρόφισσά του θὰ βρίσκωντ’ ἐ-
ξω λεύτεροι!..

Καὶ γυρίζοντας ἀπότομα κάνει νὰ φύγῃ τρέχοντας.

‘Ατάραχος ὁ φοβερὸς κα-
κοῦργος Ροῦγκο, γνέφει
στοὺς ἀραπάδες του:

—Πιάστε τον!..

Πάνω ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσα-
ριά μαῦροι κανίβαλοι τῆς
φυλῆς τῶν Γκαγκούρ, χύνον-
ται ἀμέσως πανω στὸν Ταρ-

ζάν. Κάνουν νὰ τὸν ἀρπά-
ξουν.

Μὰ ὁ ἀτρόμητος λευκὸς γί-
γαντας τραβάει τὸ φονικὸ μα-
χαίρι του. Καὶ μὲ τὰ φοβερά
κτυπήματά του σωριάζει κά-
τω τοὺς μισοὺς ἀπὸ δαύτους.

“Ομως οἱ ἄλλοι, πού δὲν
προλαβαίνει νὰ κτυπήσῃ, κα-
ταφέρνουν νὰ τὸν πιάσουν.

‘Ο γκάγκστερ τοὺς διατά-
ζει τώρα:

—Δέστε τον γρήγορα!

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ “Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκε-
ται ἀνάσκελα κάτω καὶ δεμέ-
νος χειροπόδαρα!

‘Ο λευκὸς κακοῦργος Ροῦγ-
κο σηκώνεται ἀργὰ τώρα.
Σηκώνει τὴ μπουκάλα καὶ
κατεβάζει μερικὲς γουλιὲς ἀ-
κόμα. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ
κουράγιο...

Τέλος διατάζει πάλι τοὺς
κανίβαλους πού τὸν τριγυρί-
ζουν:

—Πέντε ἀπὸ σᾶς θὰ μείνῃ
ἐδῶ. Γιὰ νὰ προσέχετε τὸν
Ταρζάν... “Ολοι οἱ ἄλλοι
θὰ ρθῇτε μαζί μου. Θὰ πᾶμε
στὴν παγίδα νὰ πιάσουμε τὰ
«ποντίκια» μας!...

‘Η Τζέιν πού τὸν ἀκούει,
δείχνεται πρόθυμη:

—Μπράβο Ροῦγκο!... Θὰ
ρθῶ κ’ ἐγὼ μαζί σου! Χά, χά,
χά!... Θὰ εἶναι πολὺ διασκε-
δαστικὸ τὸ θέαμα!..

Καθὼς ὅμως προχωρεῖ μὲ
τὸν λευκὸ κακοῦργο νὰ φύ-
γουν, ἡ σατανικὴ γυναίκα,
σκύβει στὸν δεμένο Ταρζάν
καὶ τοῦ ψιθυρίζει μεθυσμένα:

—Δὲν θέλω νὰ μοῦ στενοχω-
ριέσαι, πουλάκι μου! “Ο,τι

κάνω για τὸ καλὸ σου τὸ κά-
νω!... Νὰ δοξάζης τὸ Θεὸ
πὺλ βρήκαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ
ξεφορτωθούμε τὸν Γκαούρ!..
Ἄλλοιῶς, γρήγορα θὰ γινό-
ταν αὐτὸς ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας!... Κ' ἐσένα θὰ σ'
ἔστελνε γιὰ... βροῦθες!..

Καὶ προσθέτει ἀκόμα πιὸ
σιγὰ κ' ἐμπιστευτικά :

—Ὑστερα, τζουτζούκο μου,
ἡ «δουλειά» γίνεται καὶ με τὸ
ἀξημῖατο, πὺλ λένε!... Χίλι-
ες λίρες θὰ μοῦ δώση ὁ Ροῦγ-
κο. Ἔτσι συμφωνήσαμε!..
Ἄ, εἶναι σπουδαῖος κύριος,
ὁ... βλάκας! Χά, χά, χά!
Πὺλ νὰ φανταστῇ πὺλ θὰ τοῦ-
δινῇ τὸν Γκαούρ καὶ τζάμπα!
Καὶ θὰ τὸν πλήρωνα κι ἀπὸ
πάνω! Χά, χά, χά!..

Ὁ Ταρζάν τρίζοντας με
λύσσα τὰ δόντια του, μουγ-
γρίζει σιγὰ καὶ συγκρατημέ-
να:

—Πρόστυχη!... Τιποτένια κι
ἀσυνείδητη γυναίκα!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με στὴν παγίδα.

Ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο, με τὴ
Τζέιν καὶ τοὺς μαύρους Γκαγ-
κούρ, φθάνουν ἐκεῖ, ὅπως ἔ-
χουμε δῆ.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ
ξημερώνῃ. Καὶ στὸ φῶς τῆς
αὐγῆς ξεχωρίζουν κάτω, στὸ
βάθος τοῦ λάκκου τὸν ἀνήμε-
πορο Γκαούρ. Ἀκούνε καὶ τὰ
βαρεῖα πονεμένα θογγητὰ
του.

Ἀντικρύζουν ἀκόμα καὶ τὸ

κρεμασμένο χοντρό γερό χορ-
τόσχοινο. Καταλαβαίνουν πὺλ
ἀπ' αὐτὸ σκαρφάλωσε κ' ἔ-
φυγε ἡ πανώρια Ταταμπού.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας σκύθει πάνω ἀπὸ τ' ἄ-
νοιγμα τῆς παγίδας. Καὶ φω-
νάζει, γελώντας κοροϊδευτικά
στὸ μελαψὸ παλικάρι :

—Μωρὲ ἀγάπη πὺλ σοῦ τὴν
ἔχει ἡ ὁμορφονεῖά σου! Χά,
χά, χά!.. Ἀντὶ νὰ μείνῃ ἐδῶ
νὰ σὲ βοηθήσῃ, τῶσκασε γιὰ
νὰ σώσῃ τὸ μελαψὸ τομάρι
τῆς. Χά, χά, χά!..

Ἡ φωνὴ τοῦ Γκαούρ ἀκού-
γεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάκ-
κου. Ρωτᾷ βραχνά:

—Ἐπὶ τέλους!.. Τί ζητᾷτε
ἀπὸ μένα; Γιατί με ρίξατε
στὴν παγίδα;

Ἡ μεθυσμένη συντροφίσα
τοῦ Ταρζάν τοῦ ἀποκρίνεται
με κέφι:

—Γιὰ τὸ καλὸ σου, ὁμορφό-
παιδο!... Θὰ κάνῃς ἓνα τα-
ξάκι ἀναψυχῆς! Χά, χά,
χά!..

Ἀμέσως ὅμως κάτι θυμᾷ-
ται. Καὶ τὸ χαρούμενο πρό-
σωπὸ τῆς σκοτεινιάζει ἀπό-
τομα. Ἔτσι, σκύβοντας περισ-
σότερο ἀκόμα στὴν παγίδα,
προσθέτει σιγὰ τώρα:

—Μὴ ξεχνᾷς, ἄνδρε, πὺλ
κάποτε περιφρόνησες τὴν ἄ-
γάπη μου! Τὴν προσβολὴ αὐ-
τῇ πὺλ μοῦκανες θὰ τὴν πλη-
ρώσῃς ἀκριβᾶ!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν
ἀκούει. Ὅμως λέξι δὲν βγαί-
νει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Στὸ μεταξὺ οἱ μαῦροι καν-
νίβαλοι ἔχουν κόψει ἀρκετὰ
χορτόσχοινα. Τὰ ἔχουν δέσει

στούς χοντρούς κορμούς τῶν γύρω δέντρων. Καί ἀρχίζουν τώρα, κρεμασμένοι ἀπ' αὐτά, νά γλυστράνε καί νά κατεβαίνουν στήν βαθειά παγίδα.

Θέλουν νά δέσουν γερά τὸν γίγαντα. Ὑστερα νά τὸν ἀνεβάσουν ἐπάνω.

Ὁ φοβερὸς Ροῦγκο διευθύνει τὸ ἔργο τους. Δίνει ἀπὸ πάνω, διαταγές...

Ὅμως ὁ Γκαούρ ποὺ βρίσκεται παγιδευμένος κάτω, εἶναι Ἑλληνας! Κ' ἕνας Ἑλληνας δὲν παραδίνεται ποτέ!

Βέβαια, τὰ δυὸ τοῦ πόδια εἶναι στραμπουληγμένα. Πονάει ἀφάνταστα. Καί τοῦ εἶναι ἀδύνατο νά σηκωθῇ.

Μὰ ἔχει χέρια! Καί τὰ μπράτσα τοῦ μελαψοῦ γίγαντα εἶναι πιὸ γερά κι ἀπὸ τὸ ἀτσάλι!..

Καί νά:

Ξαπλωμένος ἀνάσκελα, καὶ ὥς βρίσκεται, ἀρπάζει μ' αὐτά, δυὸ - δυὸ, τοὺς ἄγριους ἀραπάδες ποὺ φθάνουν κοντὰ του!..

Τοὺς σηκώνει ψηλά καί τοὺς κτυπάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι κάτω!..

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΕΛΟΣ

Οἱ μαῦροι καννίβαλοι μένουν ἀκίνητοι, ὥστερ' ἀπὸ τὰ κτυπήματά του, σὰν σκοτωμένοι.

Ὁ ἀπαίσιος Ροῦγκο, ποὺ βλέπει τὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται, ἔχει λυσσάζει ἀπὸ τὸ κακό του! Ἀσπροι ἀφροὶ λύσσας βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του!

Ἔτσι ὅλο καὶ σπρώχνει ἄλλους ἀραπάδες στὴν παγίδα, ἐκτομίζοντάς τους φοβερές βρυσιές.

— Σκυλιά!.. Γουρούνια!... Οὐτ' ἕναν σακατεμένον ἄνθρωπο δὲν μπορεῖτε νά κάνετε καλά;!

Ὅμως τίποτα δὲν γίνεται!..

Ὅσοι μαῦροι κι ἂν κατεβαίνουν, κανένα ἀποτέλεσμα δὲν μποροῦν νά φέρουν...

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας συμπατριώτης μας εἶναι ὑπεράνθρωπος! Ἀδάμαστος! Ἀνίκητος!..

Ὅμως ἡ σατανικὴ Τζέϊν ἔχει ξαφνικά μιὰ ἔμπνευσι:

— Ἐ, Ροῦγκο! φωνάζει στὸν Ἀμερικανὸ γκάγκστερ. Ἐγὼ λέω νά ρίξουμε στὴν παγίδα ἀναμμένα ξερά χόρτα. Ὁ καπνὸς τους σίγουρα θά τὸν ζαλίση καί θά τὸν ναρκώσῃ... Ἔτσι θά μπορέσουμε εὐκολὰ νά τὸν δέσουμε!..

Ὁ λευκὸς κακοῦργος βρίσκει ἔξυπνη τὴν ἰδέα της. Καί διατάζει ἀμέσως τοὺς μαύρους του νά τὴν πραγματοποιήσουν.

Σὲ λίγο ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀρχίζει νά πνίγεται στοὺς καπνούς... Καί χαροπαλεύει φρικτὰ γιὰ λίγη ὥρα...

Ὡστόσο τέλος γέρνει κάποτε λιπόθυμος καί ναρκωμένος στὸ βάθος τῆς τραγικῆς αὐτῆς παγίδας!

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς καννίβαλους ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί, ἀρπάζονται σὲ λίγο ἀπὸ τὰ κρεμασμέ-

να χορτόσχοινα. Κατεβαίνουν κάτω και δένουν γερά τὸν ὑπεράνθρωπο γίγαντα!..

Οἱ ὑπόλοιποι πού βρίσκοντ' ἐπάνω, ἀρχίζουν νὰ τὸν τραβᾶνε. Καί γρήγορα τὸν βγάζουν ἔξω...

Τέλος, δεμένον καθὼς εἶναι, τὸν φορτώνουν στὴ ράχι ἐνὸς ἐλέφαντα. Καί τὸν ξαναδένουν γερά πάνω σ' αὐτήν...

Ὁ Ροῦγκο θρονιάζεται ἱ-

κανοποιημένος τώρα στὴ ράχι τοῦ ἰδίου ἐλέφαντα. Καί μὲ μιὰ φιλική κίνησι τοῦ χεριοῦ του ἀποχαιρετᾶ τὴ Τζέιν:

—Γειά σου, ὁμορφούλα μου! Γειά σου καί καλὴ ἀντάμωσι!...

Ἡ Ἀρχόνισσα τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει παραξενημένη:

—Φεύγεις; ρωτᾶει χαμένα.

—Καί βέβαια φεύγω! τῆς

— Νταμπεύχ, πιάση, βαπόρι! λέει ὁ γοριλλάνθρωπος καί βουτάει στὰ νερά.

Ὁ Ποκοπίκο ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

ἀποκρίνεται. 'Εδῶ θὰ καθήσω;

'Η Τζέιν ξαναρωτάει πιὸ σιγά τώρα:

—Καὶ οἱ... αὐτές;

—Ποιὲς «αὐτές»;

—Οἱ χίλιες λίρες! Αὐτὲς ποὺ συμφωνήσαμε...

—'Α, ναί, ναί! Δίκηο ἔχεις! Λοιπόν;

—Τί λοιπόν; Πότε θὰ μοῦ τὶς δώσης;

'Ο γκάγκστερ, καθὼς ἀπομακρύνεται, τὴν καθησυχάζει:

— "Αλλοτε... "Αλλοτε... Δὲν εἶναι βία!

Οἱ μαῦροι κεντρίζουν μὲ τὰ κοντάρια τοὺς στὰ πισινὰ τὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο γιὰ νὰ προχωρήσῃ.

'Η Τζέιν κυττάζει ἀκίνητη καὶ μαρμαρώμενη... 'Ενῶ ἡ τραγικὴ συνοδεία χάνεται, σὲ λίγο, στὸ βάθος τῆς ἄγριας καὶ ἀπέραντης Ζούγκλας. "Υστερα, τρίζοντας τὰ δόντια τῆς φεύγει τρικλίζοντας. Πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸ δεμένον σύντροφό της.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΡΚΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ

Τὸ μεγάλο λαθρεμπορικὸ καράβι τοῦ 'Αμερικανοῦ βρίσκεται ἀγκυροβολημένο στ'

ἀνοικτὰ μιᾶς ἐρημικῆς ἀκτῆς τῆς 'Αφρικῆς.

Κατὰ τὸ σούρουπο ὁ ἀπαίσιος γκάγκστερ Ροῦγκο, μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο ποὺ κουβαλάει στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα, φθάνει στὴ θάλασσα.

'Ο Γκαοῦρ ἔχει στὸ μεταξὺ συνέλθει ἀπὸ τὴ νάρκη τῶν καπνῶν. Μὰ βρίσκεται δεμένος καὶ ξαναδεμένος γερά. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Οἱ ἀραπάδες τὸν κατεβάζουν ἀπὸ τὸ παχύδερμο καὶ τὸν σωριάζουν σὲ μιὰ βάρκα. "Υστερα πλευρίζουν μ' αὐτὴν τὸ καράβι καὶ ξαναδένοντάς τον μὲ σχοινιά τὸν ἀνεβάζουν στὸ κατὰστρωμα.

"Υστερα ἀπλώνουν τὶς παλάμες τοὺς γιὰ νὰ πάρουν τὶς λίρες ποὺ ὁ Ροῦγκο τοὺς ἔχει ὑποσχεθῇ γιὰ πληρωμὴ τοὺς.

"Ὅμως ὁ ἀσυνείδητος γκάγκστερ διατάζει τοὺς κακούργους ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πλήρωμά του:

—Πετᾶχτε τοὺς στὴ θάλασσα!...

"Ἔτσι καὶ γίνεται!..

Οἱ μαῦροι τῆς ἄγριας φυλῆς τῶν Γκαγκοῦρ ρίχνονται μέσα σὲ λίγες στιγμὲς στὴ θάλασσα. Καὶ φρικτὸ θάνατο

βρίσκουν μέσα στα βαθειά νερά της. Είναι ή πληρωμή τους! Ή δίκαια πληρωμή για ό,τι έκαναν.

—Χά, χά, χά! καγχάζει ο άπαίσιος Άμερικανός. Τώρα πού πνιγήκανε, δέν τούς χρειάζεται πιά χρυσάφι! Χά, χά, χά!...

"Έτσι, δίνει διαταγή στους κακούργους του νά σαλπάρουν...

Οι μηχανές του καραβιού αρχίζουν νά μουγγρίζουν. Τά φουγάρα του βγάζουν μαύρους καπνούς... Τό πλήρωμα τραβάει τις άγκυρες. Καί τό μεγάλο λαθρεμπορικό σκάφος ξεκινάει.

Ο Ρουγκο άρπάζει ένα χοντρό βούρδουλα καί κατεβαίνει στο άμπάρι. Έκεί βρίσκεται τώρα δεμένος χειροπόδαρα, ο ύπέρροχος μελαψός γίγαντας της Ζούγκλας. Ένα περήφανο καί άδάμαστο λιοντάρι πού έχει πιαστή στην παγίδα. Καί σέρνεται, άλλοίμονο, στον τραγικό Γολγοθά της μοίρας του.

Ο γκάγκστερ πλησιάζει χαμογελώντας τόν ανήμπορο αϊχμάλωτό του:

—Λοιπόν; τόν ρωτάει. Είσαι ευχαριστημένος για τό ταξιδάκι πού θά κάνης;

Ο Γκαούρ τόν κυττάζει με λύσσα. Καί του άποκρίνεται μουγγρίζοντας σάν λαθωμένο θηρίο:

—Πές νά κατέβουν, έδω στο άμπάρι, όλοι οι κακούργοι σου, σκύλε!.. Καί ύστερα λύστε με για νά δήτε πόσο δειλοί καί τιποτένιοι είσαστε! Σε λίγες στιγμές: μονάχα έγώ θά βρίσκομαι ζωντανός έδω μέσα!...

Ο Ρουγκο καγχάζει πάλι: —Χά, χά, χά!.. Μπράβο Γκαούρ! Σε χαίρομαι πού είσαι τόσο γενναίος καί δυνατός!... Έκατομμύρια δολάρια θά κερδίσω από σένα στα τσίρκα της Άμερικής!..

Καί προσθέτει άπειλητικά: —Όμως μέχρι νά φτάσου με εκεί, θέλουμε καμμιά τριανταριά μέρες!.. Έλπίζω πώς ως τότε θάχης γίνη ήμερος σάν άρνάκι!... Ξέρω ένα θαυματουργό φάρμακο πού, σιγά - σιγά, θά σου καλμάρη τά νεύρα!..

Κ' ένω τό πρόσωπο του άπαίσιου Άμερικανού γίνεται άπότομα άγριο κ' έγκληματικό, σηκώνει τόν χοντρό βούρδουλα πού σφίγγει στο δεξί του χέρι. Καί αρχίζει νά τόν κατεβάξει με θανατερή μανία πάνω στο μισόγυμνο μελαψό κορμί του γιγαντόσωμου δε-

μένου σκλάβου του!...

—Χράπι!.. Χρούπι!.. Χράπι!..
Χρούπι! Χράπι!

Τὰ πέντε πλοκάμια τοῦ βούρδουλα χαράζουν κόκκινες ματωμένες χαρακιές στις σάρκες τοῦ ὑπεράνθρωπου "Ελληνα δεσμώτη!..

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ ὑπομένει καρτερικά τὸ φρικτὸ μαρτύριο. Χωρὶς οὔτε λέξι, μὰ οὔτε καὶ βογγητὸ πόνου νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια του!

Μονάχα σὲ μιὰ στιγμή ποὺ νοιώθει τὸ κορμὶ του ὀλόκληρο σὰν πληγὴ, μουγγρίζει μὲ σφιγμένα δόντια:

—Λῦσε με, δειλὲ καὶ μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θὰ πειράξω ἐσένα... Θὰ σφίξω μονάχα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸ λαιμό μου. Γιὰ νὰ πνιγῶ!.. Γιὰ νὰ πάψω ν' ἀντικρύζω τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό σου!

Ὁ Ροῦγκο χαμογελάει εἰρωνικά:

—Νὰ πνιγῆς; τοῦ κάνει. Μονάχ' αὐτὸ δὲν θ' ἀφήσω νὰ γίνῃ ποτέ!... Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ χάσω οὔτ' ἐσένα, οὔτε τὰ ἑκατομμύρια δολλάρια ποὺ θὰ κερδίσω στὴν Ἀμερική!...

.....

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ μέσα στὸ λαθρεμπορικὸ καράβι δια-

δραματίζονται τὰ παραπάνω, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπικό φθάνουν λαχανιασμένοι στὴν ἀκτὴ.

Σταματοῦν καὶ κυττάζουν μὲ φρίκη τὸ βαπόρι ποὺ ξεμακραίνει...

Μαζί τους βρίσκεται καὶ ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχι.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, ξεσπώντας σὲ ἀκράτητους λυγμούς:

— Ἀλλοίμονο Νταμπούχι τοῦ λέει. Δὲν προλάβσαμε τὸ καράβι! Καθυστερήσαμε πολὺ ψάχνοντας νὰ σὲ βροῦμε!.. Ἄν σὲ εἶχαμε ἀνακαλύψει πρὶ νωρίς, ὁ κακοῦργος Ροῦγκο δὲν θάπαιρνε μαζί του τὸν Γκαούρ!..

Τὰ μεγάλα βαθουλωμένα μάτια τοῦ καλοῦ γοριλλάνθρωπου βουρκώνουν.

Ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά στὸ στὸ τεράστιο πλεούμενο ποὺ ἀπομακρύνεται. Καὶ μουρμουρίζει ἓνα τρίλεξο κατὰ τὴ συνήθειά του:

—Νταμπούχ... Πιάση... Βαπόρι!...

Ταυτόχρονα κάνοντας μιὰ ἄγαρμπη βουτιά πέφτει στὴ θάλασσα. Καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις καὶ προσπάθειες γιὰ νὰ προχωρήσῃ.

Ὅμως ὁ ἄμοιρος, πού δὲν
ξέρει κολύμπι, βουλιάζει ἀ-
μέσως. Καὶ ἀρχίζει νὰ πνίγε-
ται χαροπαλεύοντας γιὰ νὰ
ξαναβγῇ στὴν ἐπιφάνεια...

Ὁ Ποκοπικό πού τὸν βλέ-
πει ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Μπράβο,
μπαρμπαδρινόσαυρε! Σάν...
στρεῖδι κολυμπᾶς, ἀδερφέ
μου!

Καί, σκαρώνοντάς το στὸ πλ
καὶ φί, τοῦ σκάει τὸ ἀπαραί-
τητο στιχάκι:

*«Κουράγιο, Ντεμπουχάκο μου,
καὶ κῆνα τίς χειρόες σου!
Καθότι σπᾶω πλάξ ἔγώ
μὲ τίς... μπουρμπουληθρόρες
[σ'ν]!»*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 45

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ!... ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ!...

Θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε τὴ

"ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ;"

Κι' ὁμως ἀπὸ τὸ 46ο τεύχος ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν
ἐσχόμενην Π Ε Μ Π Τ Η θὰ εἶναι ἡ

"ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ!"

αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς πρὶ συναρπαστικῆς περιπέτειας
τοῦ θρυλικοῦ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

ποὺ ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Μάσσημα μέ.. δώδεκα μασσέλες!.. Μπαμπέυλας στὸ
Βρεφοκομεῖο! — Ὁ φύλακας πυροβολεῖ Κάμπιες, ἀ-
μερικάνικες — Ὁ μελοψὸς γίγαντας σπάζει τὸ σιδερέ-
νιο κλουβί! — Ὁ Γκαούρ.. τρώει ξύλο! — Ὁ γολγοθὰς τοῦ
μαρτυρίου! Τὸ σατανικὸ τέχνασμα τοῦ Ροῦνκο! Ἡ Τα-
ταμποὺ αἰχμάλωτη; Τὸ τραγικὸ Καράβι φάντασμα!

ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ, ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
πρέπει ν' ἀπολαύσουν τὸ συνταρακτικὸ τεύχος:

"ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ,"

ποὺ σὰς προσφέρουν:

Ὁ Συγγραφεὺς ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

καὶ ὁ Ἐκδότης ΑΠΟΛΛΩΝ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694